

ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರಿ!

ಫೋಟೊ, ಕ್ಯಾಮೆರಾ, ಸ್ಟುಡಿಯೊ ಎಲ್ಲವೂ ತುಂಬ ಅಪರೂಪವಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಬಿಳುಪು ಫೋಟೊ ಕೂಡ ಎಷ್ಟು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿತ್ತು ಎಂಬ ಅರಿವು ಈಗ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಸುಮಾರು 38 ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ತೆಗೆದ ಈ ಚಿತ್ರ ನೆನಪಿನ ಸರಮಾಲೆಯನ್ನೇ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪುಳಕ ನೀಡುತ್ತದೆ.

■ ಡಾ.ಕೆ.ಎಸ್. ಚೈತ್ರಾ

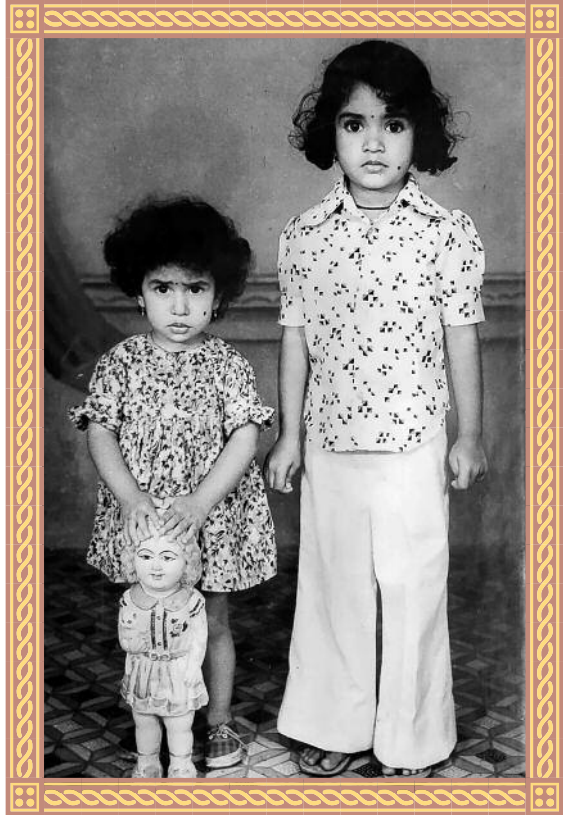
ಛ್ರದು 1981ನೇ ಇಸವಿ, ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಮರುದಿನ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನು ಸ್ಟುಡಿಯೋಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸಬೇಕೆಂದು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದರು. ಆಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಧಾರವಾಡದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸ್ಟುಡಿಯೊ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆರು ವರ್ಷದ ನನಗೆ ಮತ್ತು ಮೂರು ವರ್ಷದ ತಂಗಿ ಪವಿತ್ರಾಳಿಗೆ ಆಟ ಆಡುವ ಮನಸ್ಸೇ ಹೊರತು ಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗಲು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಪುಟ್ಟವರಾದ ನಮ್ಮನ್ನು ತಯಾರಿ ಮಾಡುವ ಸಂಭ್ರಮ.

ಮಕ್ಕಳ ಫೋಟೊ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರಬೇಡವೇ? ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ ಕುಸು ಕುಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ಹೇಗೋ ಎಳೆದು ಅಪ್ಪ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮ ತಿಂಡಿ ತಯಾರಿಸಿ ತಲೆ ಬಾಚಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರದ್ದೂ ದಪ್ಪ ಗುಂಗುರು ಕೂದಲು. ರಾತ್ರಿ ಮಲಗಿ ಏಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುರುಳಿ ಸುತ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎಣ್ಣೆ ಸವರಿ, ನೋವಾಗದಂತೆ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವೇ. ಅಮ್ಮ ಅದಷ್ಟೇ ಜೋಪಾನವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡಿಸಿದರೂ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಎಳೆದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ನೋವಾದರೂ ಸಾಕು ನಾನು ಕಣ್ಣೀರಿಲ್ಲದೆ ಫುಲ್ಲು ಸೌಂಡ್ ಎಫೆಕ್ಟ್ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ತಂಗಿಯದ್ದು, ಹಲ್ಲು ಕಚ್ಚಿ ನೋವು ಸಹಿಸಿ ಮುಖದಲ್ಲೇ ನವರಸಾಭಿನಯ. ಅಂತೂ ನಮ್ಮ ಗಿಡ್ಡ ಕೂದಲನ್ನು ಬಾಚಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಪೌಡರ್ ಹಗುರಾಗಿ ಹಚ್ಚಿ ಹಣೆಗೊಂದು ಬೊಟ್ಟು. ಸಾಲದು ಎಂದು ಕೆನ್ನೆಯ ಮೇಲೊಂದು; ದೃಷ್ಟಿಯಾಗದಿರಲಿ ಎಂದು ಅಮ್ಮನ ದೂರಾಲೋಚನೆ.

ಮೇಕಪ್ ನಂತರ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸುವ ಸಂಭ್ರಮ. ಅಂದಿನ ಫ್ಯಾಷನ್ ಆಗಿದ್ದ ಬೆಲ್ ಬಾಟಮ್ ಪ್ಯಾಂಟ್ ಮತ್ತು ಕಾಲರ್ ಶರ್ಟ್ ನಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ ಹೊಲಿಸಿದ್ದರು. ತಂಗಿ ತನಗೆ ಅದು ಬೇಡ, ಫಾಕ್ರೇ ಬೇಕೆಂದು ಹಠ ಹಿಡಿದಳು. ಅವಳಷ್ಟದ ಫಾಕ್ರೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಿಡ್ಡವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಮುಖ ದುಮ್ಮಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಠ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಳು. ಸರಿ, ಸ್ಕೂಟರ್ ಏರಿ ಸ್ಟುಡಿಯೋಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕರೆಂಟ್ ಇಲ್ಲ. ಬರುವ ತನಕ ಕಾಯದೇ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಮಗೆ ಕಿರಿಕಿರಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಶುಂಠಿ ಪೆಪ್ಪರ್‌ಮಿಂಟ್ ಚೀಪುತ್ತಾ ಹೇಗೋ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆವು.

ದೊಡ್ಡವಳಾದ ನಾನು ಎರಡೆರಡನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ತಿಂದರೆ ತಂಗಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಅತ್ತಂತ ಶಿಸ್ತಿನಿಂದ ಒಂದೊಂದೇ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪಾಪ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಪ್ಪತ್ತು ತಿಂದರೆ ಅವಳು ತಿಂದದ್ದು ನಾಲ್ಕೇ. ಯಾರೇ ಆಗಲಿ ಅನ್ನಾಯವನ್ನು ಎಷ್ಟೆಂದು ಸಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ಸಣ್ಣ ದನಿಯಲಿ ಅಳುತ್ತಾ ದೂರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಳು. ನಾನೂ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಜೋರು ಮಾಡಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆಂಟ್ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಗಲಾಟೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತಿತು.

ಅಂತೂ ಒಳಗಡೆ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಫೋಟೊ

ತೆಗೆಯಲು ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ತಂಗಿ ಬೆಳ್ಳಿಯಿಲ್ಲದೇ ತನಗೆ ಫೋಟೊ ಬೇಡ, ಆಕೆಗೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬೆಳ್ಳಿಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ ಎಂದುಬಿಟ್ಟಳು. ಬೆಳ್ಳಿ ಅವಳ ಪ್ರೀತಿಯ ಗೊಂಬೆ. ಫೋಟೋಗೆಂದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದರೂ ಈ ಬೆಳ್ಳಿ ತರಬೇಕೆಂದು ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪರಿಗೆ ಹೊಳೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿಸಿಲು ಏರಿತ್ತು. ಕಾದೂ ಕಾದೂ ಹಸಿವು ಸುಸ್ತು ಬೇರೆ. ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಗೊಂಬೆ ತರಲು ಅಪ್ಪ ಸಿದ್ಧರಿರಲಿಲ್ಲ. ತಂಗಿ ಒಂದೂ ಮಾತಾಡದೇ ಮುನಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಕಡೆಗೆ ಸ್ಟುಡಿಯೋದ ಮಾಲಿಕ ಒಳಗಿನಿಂದ ಬೇರೆ ಗೊಂಬೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಾಧಾನವಾದರೂ ತನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಯಿಲ್ಲ ಇದು ಎಂಬ ಖಡಕ್ ನುಡಿ ತಂಗಿಯದ್ದು. ಅಯ್ಯೋ ಅದು ಬೆಳ್ಳಿ, ಇದು ಬಂಗಾರಿ ಅದರ ಅಕ್ಕ ಎಂದು ಎಂದು ಕತೆ ಕಟ್ಟಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಫೋಟೋಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಕಡೆಗೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೇ ಬಂಗಾರಿ ಹಿಡಿದು ನಿಂತರೂ ತನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ ಫೋಟೋಗೆ ಬರದ ಕಾರಣ ಹುಬ್ಬು ಕೂಡಿಸಿ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಸಹನೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಳು ತಂಗಿ. ಕಾದೂ ಕಾದೂ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಇನ್ನೂ ತಡವಾದರೆ ಹೊಡೆತಿನಿ ಅನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಫೋನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಅಂತೂ ಹಾಗೇ ಫೋಟೊ ಶೂಟ್ ಮುಗಿದು, ಪ್ರಿಂಟ್ ಹಾಕಿಸಿ ಅದನ್ನೇ ಫೇಮ್ ಹಾಕಿಸಿ ಖುಷಿಪಟ್ಟರು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ. ತಮಾಷೆಯೆಂದರೆ ಅದಾದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಬಳಿಕ ಹುಟ್ಟಿದ ನಮ್ಮ ಕಿರಿಯ ತಂಗಿಯ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಸುವಾಗ, ಪವಿತ್ರ ಓಡಿ ಹೋಗಿ 'ಪುಟ್ಟಿಯ ಗೊಂಬೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ; ಮರೆತರೆ ಅವಳಿಗೆ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತೆ, ಆಮೇಲೆ ಫೋಟೊ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರಲ್ಲ' ಎಂದು ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ಗೊಂಬೆ ಹಿಡಿದು ಸ್ಟುಡಿಯೋಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಳು. ಪುಟ್ಟಿಯ ನಗುಮುಖದ ಫೋಟೊ ಚೆಂದ ಬಂದಿದ್ದೂ ನಿಜವೇ! ಈಗ ಮೂವರೂ ಸಹೋದರಿಯರು ವೈದ್ಯರಾಗಿದ್ದೇವೆ, ತಾಯಿಯರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಫೋಟೊ ನೋಡಿದಾಗ ಬಾಲ್ಯದ ಅ ಘಟನೆ ನೆನಪಾಗಿ ನಗುತ್ತೇವೆ; ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸೆಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಎಂದು ಬೆರಗಾಗುತ್ತೇವೆ!